

Eva Cobo, d'àngel a «punk»

Ja porta tres pel·lícules fetes, Eva Cobo: «Victòria», «Pa d'àngel» i la recentíssima «Un parell d'ous». Començà a treballar com una nena, però j'ha n'après molt, del cinema, i del que hi pot fer, com a actriu.

Jordi BALLÓ

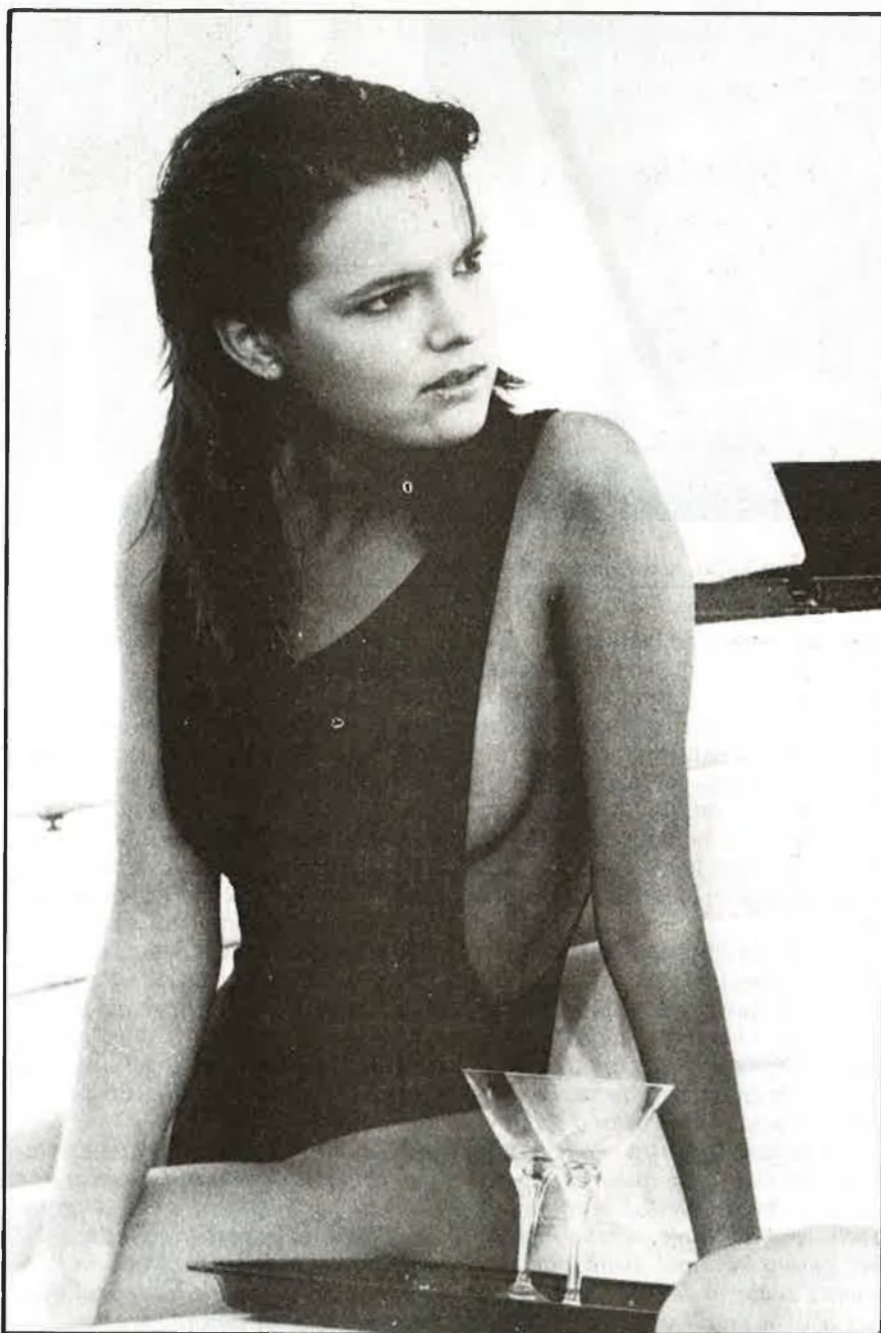
Decididament, ha crescut amb el cinema. La trobo molt més segura, sense aquell recel que portava permanentment a sobre, heretat de ves a saber quantes converses de sofà familiar. És perfectament capaç d'ironitzar sobre ella mateixa, un signe inequívoc que Eva Cobo comença a tenir autoconsciència de les seves possibilitats, en entrar en les relacions cinematogràfiques d'una forma més professional. La pausa a què ella mateixa s'ha obligat quan ha escollit passar uns mesos estudiant a Nova York convida a una repassada a la seva curta carera: *Victòria*, d'Antoni Ribas; *Pa d'àngel*, de Francesc Bellmunt, i la recentíssima *Un parell d'ous*, del mateix Bellmunt, que conformen tres papers protagonistes en tres films simptomàtics en la imatge actual del cinema català.

Pregunta.-*Quan vas fer «Victòria» tenies catorze anys, i ara en tens... divuit?*

Resposta.-No, disset. Però són tres anys de canvis fortíssims. Pensa que quan vaig fer *Victòria* portava trenes i faldilla a quadres.

P.-*Ribas parlava de tu com d'una nena.*

R.-Però ¡si fins em duïen Sugus al camerino! Tothom em cuidava com si m'hagués de trencar a trossets, tots pendents de mi. És clar que això em va ajudar molt, ja que per a mi aquella era una experiència totalment nova. Jo no sabia com incloure fer d'actriu a la meua vida, no sabia

/ Angel Alcàzar

Eva Cobo s'enfronta al que calgui

si allò seria una cosa més o bé seria una activitat que em passaria moltes més vegades. Ara bé, el que sí que tenia clar quan vaig acabar *Victòria* és que m'havia divertit com una boja i que volia continuar-hi.

P.-*I com et trobaves, amb la faldilla a quadres i els Chupa-chups, interpretant una tanguista que arrossegava els homes a la passió?*

R.-Calla, calla... Mira, a mi, els papers que interpretava m'influen

Eva Cobo i Àngel Alcàzar, en una escena de «Un parell d'ous»

/ Àngel Alcàzar

tant que, fent el de la Juanita a *Victòria*, em vaig convertir —això em semblava, vaja—, en una anarquista de pocs escrúpols que volia arribar dalt de tot. I et juro que, quan vaig fer *Pa d'àngel*, em vaig arribar a plantejar si no estaria bé entrar en un convent. La meua mare no parava de dir-me que allò només eren pel·lícules, però jo m'hi identificava de totes totes.

La mare de l'Eva és una mica la referència constant en aquests tres anys. Ella, que per cert apareix en un paperet en el convent de «Pa d'àngel», interpretant la monja terrible que rep els amics de la nena, ha estat constantment al seu costat durant tot aquest temps. I, contra el que és més tòpic, ha estat ella qui més ha treballat per anar treient-li les pors i els recels. Per exemple, en la història dels petons. Perquè si alguna cosa marca l'evolució de l'Eva, de «Victòria» a «Un parell d'ous», és com li han sortit els tres petons centrals de les tres pel·lícules.

R.-Tots tres han estat molt diferents. El del Helmut, damunt, va acabar malament. Pensa que era el primer petó de la meua vida i també era el primer dia que jo rodava. Em vaig posar a perseguir-lo dient-li que vigilés, que jo estava molt nerviosa.

P.-*A la pel·lícula no sembla un petó consumat.*

R.-Jo penso que per a ell sí que ho era. A mi, Ribas em va dir «posa't al fons del passadís i, quan hagin comptat fins a cinc, surt i llença't als seus braços», i jo em poso al fons i començo a comptar: vint-i-cinc, vint-i-sis, i sense aparèixer. Va haver de venir Ribas perquè em decidís a sortir. Llavors el Helmut em va agafar i no em deixava anar. I així va quedar.

P.-*El del campanar de «Pa d'àngel» també té aquest aspecte d'un petó frenat.*

R.-És que en *Pa d'àngel* a mi em semblava que estava fent un petó a una paret.

P.-*A mi m'agrada, perquè es veu que tens por de fer-lo, i aquesta por encaixa perfectament amb el paper de la noia. És el petó d'algú decidit a fer caure el capellà, però que en l'últim moment s'ho repensa i para. Una mica pervers tot plegat.*

R.-Sí, a la pel·lícula queda d'allò més sensible, però jo amb el capellà no m'entenia gens. Vam estar molt freds tots dos, i en aquestes condicions era difícil que trobéssim la calidesa de la situació.

P.-*El de «Un parell d'ous» amb l'Àngel Alcàzar és ja un petó professional...*

R.-Sí, aquest sí que va anar millor. I això que en aquest cas tots em deien que vigilés perquè l'Alcàzar és molt atlètic —¡fixa't que en el rodatge li dèiem «l'armari!»— i semblava que m'havia d'ofegar. Però no va ser així, afortunadament...

P.-*De fet, el paper de la Cristina en «Un parell d'ous» és també la història d'una transformació, diverses per ser més exactes. Tu comences continuant el paper de bona nena, una mica fava, i als cinc minuts t'has transformat en una «heavy impresionant».*

R.-Ha estat un paper difícil, perquè era molt diferent als altres que havia interpretat fins aleshores, i sobretot perquè la Cristina reacciona d'una manera diferent a la meua. El personatge és extravertit, riu amb molta facilitat i no amb aquest somriure de circumstàncies que jo faig servir a vegades, sinó que riu a gust, de tot cor i sorollosament. És una dona que està habituada a agafar algú pel coll i dir-li «què passa, tio», i deixar-lo anar sense abaixar la mirada. No era fàcil, no...

P.-*Però et vas anar entonant.*

R.-És el que passa sempre. Mira la banda dels Caviars, que és el grup musical on toca la Cristina; érem tres noies i quatre nois. Doncs, quan acabàvem de rodar anàvem junts amunt i avall, i l'Oscar, que fa el paper de Tato, el *mod* que és el meu núvio oficial a la pel·lícula, hi venia també. Mentre dinàvem o escoltàvem música, no podíem deixar d'actuar col·lectivament. I ell no podia deixar el seu paper, un tant xava; es volia integrar-hi, però no era possible.

P.-*¿Ha estat difícil cantar?*

R.-No, que va, cap problema. Vam assajar les coreografies amb Joan Vives, el músic, i amb Bellmunt, i tots dos ens vam deixar que aportéssim allò que nosaltres sentíem. En general, ens ha estat fàcil a tots. Per la meua banda, potser, les dificultats més importants, les he trobades en entrar dins del paper. I, tot i que això ho vaig resoldre ràpidament, algunes seqüències no acabaven de sortir com nosaltres volíem. Per exemple, l'escena de la piscina.

P.-*N'hi ha algunes en què aquesta transformació teua és sorprenent. Era difícil pensar, en un primer moment, que podies ser tant dominant; com a l'escena en què, en el pis de l'Alcàzar, l'afaites i el deixes d'una peça.*

R.-Si, és l'escena prèvia al petó que et comentava abans. Aquesta m'agrada molt. Em fa gràcia la cara de por que posa quan em veu la navalla d'afaitar. Ell, que és un milionari que fingeix ser pobre i que ho té tot preparat per seduir-me, i es troba que no té temps material per a res. Això d'alternar dominar amb ser dominada trobo que està molt bé...

En aquest mateix sentit, m'agrada també quan entro a comunicar al meu pare que he decidit de casar-me amb el *mod*. És una escena amb tres homes, l'Oscar, l'Alcàzar i el que em fa de pare, i en canvi és el meu personatge el que porta la iniciativa.

P.-¿«Un parell d'ous» és una pel·lícula de dones?

«El petó d'aquesta pel·lícula, amb l'Àngel Alcàzar, va anar millor que els de les altres.»

R.-És una pel·lícula on la història d'amor ve molt marcada per la Cristina, i on realment el David, el milionari, va una mica a mercè d'ella, encara que ell posi estratègies i diners per tal de conquerir-la. Em penso que les dones marcaven molt la història, i això es nota molt en el mateix grup dels Caviars.

P.-T'estas especialitzant en papers on, vulguis o no, portes de bòlit els homes. ¿Potser per això Saura et va voler conèixer per veure si podries fer el paper femení de «Los zancos»?

R.-Això va ser molt estrany, perquè ell necessitava una noia d'uns vint-i-cinc anys. Li van parlar de mi i em va cridar, però jo em vaig presentar vestida com vaig normalment, és a dir, amb texans i sabates planes, i ell em va dir que, pel que li havien explicat, es pensava que jo era molt més gran. El paper, com és lògic, li'l van donar a una actriu de l'edat que necessitava, la Laura del Sol.

P.-¿T'ha costat acostumar-te a una mecànica d'interpretació discontinua, on has d'interrompre constantment el paper per necessitats de planificació?

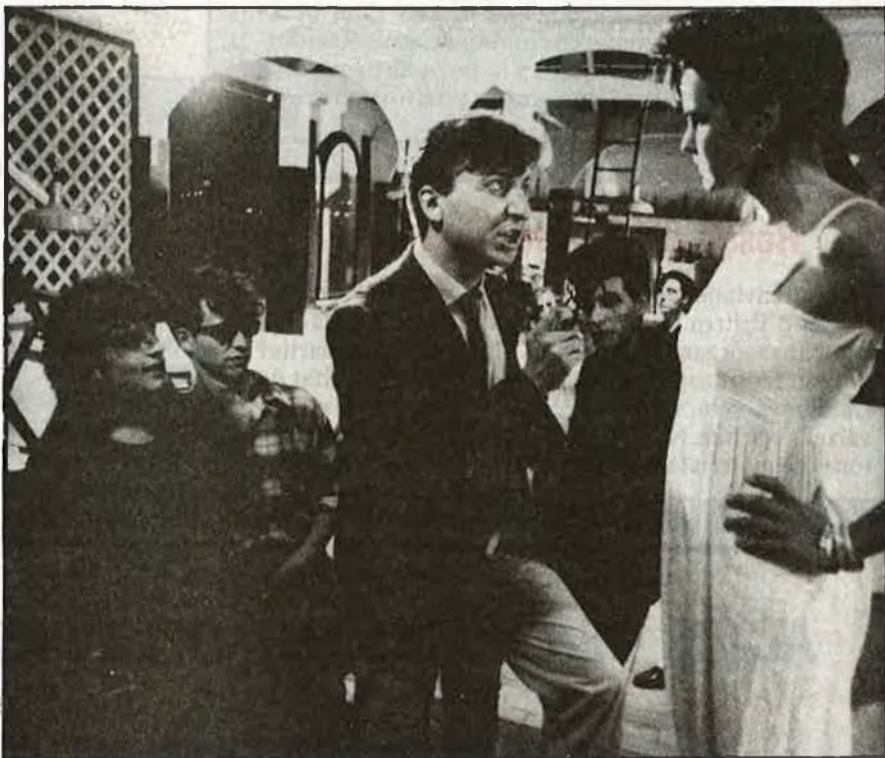
R.-Mira, rodar els plans-masters no té massa dificultat. Ho rodes tot

seguit i allí et pots ficar tranquil·lament en el personatge que has treballat; ara bé, quan t'han de fer els plans curts és més difícil. Jo procuro no desconnectar-me mai del personatge i en les pauses intente no distreure'm.

P.-¿Això de pla-«master» o plans curts, t'ho ensenyen a l'escola de Nova York?

reunió anual d'ex-alumnes; hi anaven Dustin Hoffman, la Nastassja Kinsky, i molts altres. Vull dir que hi ha molt ambient de teatre i cinema, però jo penso estar-hi fins a l'abril, fins acabar el curs, i tornar cap aquí.

P.-Les tres pel·lícules que has fet en els tres darrers anys han paralytitzat la teva vida escolar. ¿S'aprèn, però, amb el cinema?

Els mateixos protagonistes, en una altra seqüència del film

/ Àngel Alcàzar

R.-Allí donen nocions generals de decoració i direcció de cinema, encara que bàsicament és una escola d'interpretació. Jo, almenys, ho aprenc en els rodatges. M'agrada situar-me a la vora dels qui fan la pel·lícula.

P.-¿Com va anar que et decidísses a marxar?

R.-Quan vaig acabar *Un parell d'ous*, tenia diners i pensava que, una vegada més, em penjarien el primer de BUP. No tenia cap projecte immediat i vaig pensar que havia de marxar, que si em quedava em sortiria una bajanada, cosetes que m'entretindrien, i perdria l'oportunitat.

Finalment, vaig optar per una escola de Nova York. I allí sóc ara; canto, ballo, estudio interpretació i algunes nocions generals d'altres coses. Justament ara, durant els dies que he tornat a Barcelona, es feia la

R.-Home, jo, com a mínim, he après català, perquè ja saps que quan em vaig presentar a *Pa d'Àngel*, pràcticament, no el parlava. Tota la meua vida havia parlat castellà i a la pel·lícula de Ribas el meu personatge també parlava castellà.

P.-¿Continues tenint problemes de dicció?

R.-He anat a classes, que penso reprendre immediatament quan torni. És fonamental per a mi, perquè vull doblar-me jo mateixa, i és un aspecte de la interpretació que normalment es margina. ¡Ah! i respecte a allò que deies sobre si aprenia amb el cinema, doncs, he seguit llegint força, però quan torni penso atacar a fons i treure'm el batxillerat de forma intensiva. Però et juro que en cap moment no tinc la sensació que durant aquests tres anys hagi perdut el temps. No, de cap manera.